ਅਧਿਆਇ 3
ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ

ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਵਿੱਚ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ (3:1-5)

**[1]ਇਸ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਝੱਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਰਹਿ
ਜਾਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ। [2]ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਜਿਹੜਾ ਸਾਡਾ ਭਰਾ ਅਤੇ
ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਵੇ। [3]ਤਾਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ
ਬਿਪਤਾਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਡੋਲ ਨਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਈ ਅਸੀਂ ਇਸੇ
ਲਈ ਥਾਪੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। [4]ਸਗੋਂ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਹੀ ਆਖਦੇ ਹੁੰਦੇ
ਸਾਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਬਿਪਤਾਂ ਭੋਗਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੋਈਓ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਹੋ।
[5]ਇਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਝੱਲ ਨਾ ਸੱਕਿਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਮਲੂਮ ਕਰਨ
ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਭਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ
ਪਰਤਾਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਅਕਾਰਥ ਗਈ ਹੋਵੇ।**

ਆਇਤ 1. ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਨਣ ਦੀ ਆਪਣੀ "ਮਹਾਨ ਇੱਛਾ" (2:17) ਦੇ ਬਾਰੇ ਦਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। **ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਝੱਲ** [στέγω, *ਸਟੈਜੋ*] **ਨਾ ਸੱਕੇ**। "ਕਿਰਿਆ στέγω ਦਾ ਅਰਥ ਸਿਰਫ 'ਢੱਕਣਾ'; . . . ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅਰਥ 'ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕਰਨਾ,' ਸਹਿਣਾ ਹੈ।"[1] ਪੌਲੁਸ ਦੀ "ਇੱਛਾ" ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਬਰ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ **ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਆਪ ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ।** ਇਹ ਭਾਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਨ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਸਤਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ (2:14), ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਪਸ ਨਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਬਾਓ ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਣ।

ਇਹ ਤੱਥ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ, ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਤੇ ਸਿਲਾਸ ਦੇ ਅਥੈਨੇ ਤਾਈਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ

17:14, 15), ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਫਿਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ (ਆਇਤ 2)। ਅਸੀਂ ਤਰਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਲਾਸ ਨੂੰ ਉਸ ਇਲਾਕੇ (ਸ਼ਾਇਦ ਬਰਿਯਾ) ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ **ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਰਹਿ** [καταλείπω, *ਕਾਤਾਲੇਈਪੋ,* "ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣਾ," ਜਾਂ "ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ"][2] **ਜਾਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ**। ਰਸੂਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬੁੱਤਪ੍ਰਸਤ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਸਕਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਮਦਦ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਤਜ਼ਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਲਾਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ, ਜੋ "ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਤੋਂ" (ਜਿੱਥੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕਾ ਅਤੇ ਬਰੀਯਾ ਸਥਿਤ ਸਨ) ਇਕੱਠੇ ਆਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:1-5)।

ਆਇਤ 2. ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਦੇ **ਭਰਾ** ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਸ਼ਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬੇਹਤਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੇਵਕ** ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਯੋਗ ਵਰਣਨ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਪੌਲੁਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, "ਸੇਵਕ" ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ συνεργός (*ਸੁਨੇਰਗੋਸ*) ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਦਕਿ, ਕੁਝ ਹੱਥ-ਲਿਖਿਤ ਖਰੜਿਆਂ ਵਿੱਚ διάκονος (*ਡਾਇਕੋਨੋਸ*)।[3] *ਡਾਇਕੋਨੋਸ* ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਰੋਮੀਆਂ 16:1 (RSV) ਵਿੱਚ "ਡੀਕਨੈਸ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:8 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਦ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਅਰਥ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਜਾਂ ਸੇਵਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। **ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ** ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਇੱਕ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਹੈ। "ਇੰਜੀਲ ਵਿੱਚ," ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਕੰਮ ਇਹ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਭਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਰਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਨ ਤੋਂ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਿ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ।

ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ **ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੇ** ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। "ਮਜ਼ਬੂਤ" ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ στηρίζω (*ਸਟੇਰੀਜ਼ੋ*) ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ "ਅਰਥ ਹੈ 'ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ,' 'ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ' . . . ਅਤੇ ਠੀਕ ਠੀਕ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕੀ ਹੈ-ਉਸ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਕਿਸਮ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।"[4] ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ] **ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਦਲੇਰ** ਕਰਨ (1:8; 3:5–7; 5:8 ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ), ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਹਿੰਮਤ ਦੇਣ" ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਘੱਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 3. ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੇ,

ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵੇ ਕਿ ਉਹ **ਪਰੇਸ਼ਾਨ** ਨਾ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਉਖੜ ਨਾ ਗਏ ਹੋਣ ਅਤੇ "ਵਿਚਲਿਤ ਨਾ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ," ਜਿਵੇਂ RSV ਅਨੁਵਾਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, **ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ** ਦੇ ਕਾਰਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ। "ਇਹ ਦੁਖ" ਉਹ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਸਨ ਜੋ 2:14 ਵਿੱਚ "[ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ] ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ" ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਤਾਵੇ ਆਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:12 ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ ਯੂਹੰਨਾ 15:19; ਮੱਤੀ 10:34)।

ਆਇਤ 4. ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਹੀ ਆਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਂ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ προελέγομεν (*ਪ੍ਰੋਏਲੇਗੋਮੇਨ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ προλέγω (*ਪ੍ਰੋਲੇਗੋ*) ਦਾ ਅਪੂਰਣ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਪੂਰਣ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ ਕਾਰਜ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ NASB ਦੇ "ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰੱਖਿਆ ਹੈ" ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਤਜ਼ਰਬਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਉਹ "ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ।

ਆਇਤ 5. ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਈ ਕਿ ਉਹ **ਹੋਰ ਝੱਲ ਨਾ ਸੱਕਿਆ**, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ **ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ** (ਸ਼ਤਾਨ, ਮੱਤੀ 4:3–5) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਤਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੇਗ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਮਿਹਨਤ **ਅਕਾਰਥ ਗਈ ਹੋਵੇ**, ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਗੁਆਚ ਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। (2:1 ਤੇ κενός [*ਕੇਨੋਸ*], "ਅਕਾਰਥ ਗਈ ਹੋਵੇ" ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਵੇਖੋ।)

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਪੁਰਖ ਇੱਕ ਵਚਨ ਪੜਨਾਂਵ "ਮੈਂ" ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗਹਿਰੀ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਚਿੰਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੇ ਕਹੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ *ਨਹੀਂ* ਸੀ।

ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਖ਼ਬਰ ਬਾਰੇ ਅਨੰਦ (3:6–10)

6ਪਰ ਹੁਣ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵੱਲੋਂ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਲਿਆਇਆ, ਨਾਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਲੋਚਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਣ ਨੂੰ। 7ਤਾਂ ਇਸ ਲਈ ਹੇ ਭਰਾਵੋ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕਸ਼ਟ ਅਤੇ ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਗਈ। 8ਕਿਉਂ ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਰਹੋ। 9ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਲਈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਅਨੰਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ

ਵਿਖੇ ਕਿਹੜੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੀਏ? [10]ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਅਤਯੰਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸ਼ਣ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇਈਏ।

ਆਇਤ 6. ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤ੍ਰੀ ਲਿਖੀ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੇ "ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ" (NIV) ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਤੋਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਅਥੇਨੈ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:5)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ [ਉਸ ਦੇ] ਲਈ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ **ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਲਿਆਇਆ**। "ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਲਿਆਇਆ" ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ εὐαγγελίζω (*ਯੁਏਂਜਲੀਜ਼ੋ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਲਿਆਇਆ [ਜਾਂ] ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ।"[5] ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜੋ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ "ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ" ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਕੇਸ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:4 ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ)।

ਇਹ "ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ **ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ**, ਜਾਂ "ਦਾਨ" ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ (KJV)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ "ਵਿਸ਼ਵਾਸ" ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ "ਕੰਮ," ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ "ਪਿਆਰ" ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੀ ਜੋ "ਮਿਹਨਤ" ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ (1:3)। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:10 ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ)। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੁਣ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ **ਦਿਆਲੂਤਾ** ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਲੋਚਕ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਸਿੱਖਿਅਕ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਧੋਖਾ" ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (2:3; NIV)। ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ **ਦਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਲੋਚਦੇ** ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (2:17)। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕਠੋਰ ਜਾਇਜੇ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਅਲੋਚਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁੰਦੇ।

ਆਇਤ 7. ਪਹਿਲਾਂ ਅਥੇਨੈ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ, ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੌਲੁਸ **ਦੁਖ** ਅਤੇ **ਕਸ਼ਟ** ਸਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਥੇਨੈ ਵਿੱਚ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 17:16–18)। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਦੀ ਯਹੂਦੀ ਸਨ ਜੋ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ "ਸੰਕਟ" ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:5, 6)। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਕੋਲੋਂ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਣ **ਸ਼ਾਂਤੀ**, ਜਾਂ "ਉਤਸ਼ਾਹ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ-ਜੋ ਕਿ ਦਬਾਅ ਅਤੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ

ਭਰੋਸਾ ਸੀ (NIV)।

"ਸ਼ਾਂਤੀ" ਆਇਤ 2 ਵਿਚਲੇ "ਤਕੜਾ" ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਜੋ παρακαλέω (*ਪਾਰਾਕਾਲੇਓ*) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਹੌਂਸਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਦਦ ਕਰਨਾ।"[6] ਜੋਰਜ ਬ੍ਰੋਮਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "*ਪਾਰਾਕਾਲੇਓ* ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ 109 ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਰਥ ਹਨ: (a) ਸੰਮਣ, ਸੱਦਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ, ਮਿੰਨਤ ਕਰਨਾ; (b) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ; (c) ਤਸੱਲੀ ਦੇਣੀ, ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ। ਨਾਂਵ [παράκλησις] *ਪਾਰਾਕਲੇਸਿਸ,* ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ, ਅਪੀਲ ਕਰਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ, ਤਸੱਲੀ ਦੇਣਾ, ਹਿੰਮਤ ਦੇਣੀ।"[7] ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਯੂਨਾਨੀ ਪਾਠ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ "ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ" ਨਹੀਂ (NASB) ਪਰ (ἐφ ὑμῖν, *ਏਫ਼ਮਿਨ*) "ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ" "ਤਸੱਲੀ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 'ਉੱਪਰ' ਇੱਕ ਅਸਧਾਰਣ ਸੰਬੰਧਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਨਵੀਂ ਤਾਕਤ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਸੀ . . . [ਅ]ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਨਵੀਂ ਤਾਕਤ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਯੋਗ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਇਆ।"[8]

ਆਇਤ 8. ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ, ਪੱਕੇ ਰਹੋ στήκω (*ਸਟੇਕੋ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ "ਡੋਲਣ" (3:3) ਬਚਾਓ। ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ" (1:3; NIV) ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ "ਕੰਮ" ਅਤੇ "ਮਿਹਨਤ" ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (1:2, 3)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਝਿਜਕ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਤਾ ਦਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ "ਹਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੋ" (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:58)। *ਸਟੀਕੋ* [στήκω] *ਹਿਸਤੇਮੀ* "ਦੇ ਸਿੱਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਜੋ ἵστημι (*ਹਿਸਤੇਮੀ*) ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ 'ਪੱਕੇ ਰਹੋ . . ."[9] ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਣਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਉਸ ਦੀ **ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨ** ਪੈ ਗਈ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਚੱਲਣਾ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਆਤਮਿਕਤਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਸੱਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਉੱਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ "ਆਪਣਾ ਮਨ ਉੱਪਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਲਾਉਂਦਾ ਸੀ" (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:1–4)। ਕੀ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਵਰਗੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ-ਭੈਣਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉੱਨਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਸਾਨੂੰ ਕਦੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਚਰਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਸਾਡੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਖੇਡ ਟੀਮ ਜਿੱਤਦੀ ਹੈ?

ਆਇਤ 9. ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਅਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1:2, 3 ਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ)। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ

ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ **ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਲਈ,** ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ **ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ . . . ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੀਏ?** ਭਾਵੇਂ, ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਅਨੰਦ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੇ ਉਹ ਥੋੜਾ ਹੈ। "ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪੜਦੇ ਹਨ, 'ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੀ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?' ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਿਆ [ἀνταποδίδωμι] *ਐਂਟਾਪੌਡੀਡੋਮੀ,* ਇੱਥੇ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਸਧਾਰਣ ਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ (ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:6), ਅਰਥ ਹੈ, 'ਜੋ ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ।'"[10]

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਕੋਲੋਂ ਪੜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਧੰਨਵਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ **ਲਈ** ਸਨ (ਵੇਖੋ ਆਇਤਾਂ 6-10 ਵਿੱਚ "ਤੁਹਾਡਾ" ਅਤੇ "ਤੁਹਾਡੀ" ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਇਹ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਨੰਦ **ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ**, ਜਾਂ "ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ" (NIV)। ਜਾਹਿਰ ਹੈ, ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਸਵਾਰਥੀ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇਹ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ . . . ਸਾਹਮਣੇ" ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 10. ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿ ਕਰਮਚਾਰੀ **ਰਾਤ ਦਿਨ** ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰਣਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ (ਯਾਕੂਬ 5:16 ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ)। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਸੀ ਕਿ **ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸ਼ਣ ਕਰੀਏ**, ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਘੱਲਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ **ਘਾਟਾ** [ਸੀ] **ਪੂਰਾ** [ਜਾਂ ਸਹੀ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕੀਏ] **ਕਰ ਦੇਈਏ।** ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਾਲ ਸਨ। "ਪੂਰਾ" καταρτίζω (*ਕਾਤਾਰਤਿਜ਼ੋ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਆਦਮੀਆਂ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:1) ਦੀ "ਮੁਰੰਮਤ" ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਮੱਤੀ 4:21)। *ਕਾਤਾਰਤਿਜ਼ੋ* [11] ਦੇ ਲਈ ਏ. ਟੀ. ਰੋਬਰਟਸੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵੇਖੋ।

ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ "ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੇ ਜਾਓ" (4:1, 10) ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਸਕਣ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ **ਵਿਸ਼ਵਾਸ** ਵਿਚਲੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਣ। ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦ "ਨਿਹਚਾ" ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। "ਨਿਹਚਾ" ਦਾ ਇਹੀ ਉਪਯੋਗ ਯਹੂਦਾਹ 3 ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ (3:11-13)

[11]ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪ ਰਾਹ ਕੱਢ ਦੇਵੇ। [12]ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵਧਾਵੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤਾ ਕਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ। [13]ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡਿਆਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇ ਭਈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਸਾਰਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਸਣੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ।

ਆਇਤ 11. ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਦੀ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਨੂੰ ਪਰਤਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ** ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਮਾਲਕ, **ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ** ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ [ਉਸ ਦੇ] **ਆਪ ਰਾਹ** ("ਰਾਹ ਸਾਫ ਕਰਨਾ"; NIV) **ਕੱਢ** ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਲੌਕਿਕ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਾਪਸ ਪਰਤਣ ਦੇ ਲਈ ਮਾਰਗ "ਰਾਹ ਸਾਫ ਕਰਨਾ" ਦੇਣਗੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਸਨ। "ਰਾਹ ਕੱਢਣਾ" κατευθύνω (*ਕੇਟੂਥੁਨੋ*) ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ "ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਰਿਆ" ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ, "[ਇੱਕ] ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।"[12] ਸ਼ਬਦ "ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ" ਉਸ ਪੁੱਤਰਪੁਣੇ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਸੀ।

ਕੀ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਕਦੀ ਸਾਕਾਰਤਮਕ ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ? ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਂਤ ਜਿੱਥੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿਲਿਆਂ" ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ "ਬਹੁਤ ਉਪਦੇਸ਼" ਦਿੱਤਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:1, 2)। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਸੀ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:3)।

ਆਇਤ 12. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ (*ਅਗਾਪੇ,* 1:3 ਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਰ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਧਦਾ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਆਰ ਦੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਇੱਛਾ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ **ਪ੍ਰੇਮ** ਉਸ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ **ਉੱਠ** ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਤਾਂਕਿ ਇਹ **ਬਹੁਤੀ** ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ "ਵਹਿਣ" ਲੱਗ ਪਵੇ (NIV)। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ **ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ**, ਅਰਥਾਤ, ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਧੇ। ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਜੋ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ **ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ** ਪਿਆਰ ਕਰਣਗੇ (ਵੇਖੋ 1 ਯੂਹੰਨਾ 4:7; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:10)। ਸ਼ਬਦ "ਬਹੁਤਾ" "ਵਧਣ" ਦੀ ਪ੍ਰਚੰਡਤਾ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ,

ਜਿਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਡੇਵਿਡ ਜੇ. ਵਿਲਿਅਮਜ਼ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।[13]

ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਦ੍ਰੋਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣ ਕੇ ਵੀ ਉਦਾਸੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 3:16; ਮੱਤੀ 5:48)। ਕੀ ਅਸੀਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ, ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬੇਹਤਰ ਜੀਵਨ ਜੀ ਸਕਣ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਬਚਾਏ ਜਾ ਸਕਣ। ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦੇਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 13. ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਮੁਕਤੀ, ਆਖਿਰਕਾਰ, ਸਿਰਫ **ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੁ ਯਿਸੂ ਦੀ ਆਮਦ** ਤੇ ਆਵੇਗੀ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਆਮਦ ਦੇ ਸਮੇਂ (4:15 ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ)। ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਵੇਗਾ (ਯੂਹੰਨਾ 5:22–30)।

ਇੱਥੇ "ਆਮਦ" ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ παρουσία (*ਪਾਰੋਉਸੀਆ*) ਹੈ। ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ 2:19 ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਬੇਹਤਰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 2:19 ਦੀਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਲੀਓਨ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾਇਆ:

> ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਰਥ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ "ਹਜ਼ੂਰੀ" ਹੈ (ਜਿਵੇਂ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:17, 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:10 ਵਿੱਚ ਹੈ)। ਇਹ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ "ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ," "ਆਮਦ" (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:6 f.)। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਮ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ, ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਸਮਰਾਟ ਦੀ ਆਮਦ ਦੇ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਭਾਵ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਤੋਂ ਇਹ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ . . . । ਇਸ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ . . . ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਜੇਤੂ ਆਮਦ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਪਦਨਾਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ਮੇਰੀ ਆਸ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਘਮੰਡ ਦਾ ਤਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ *ਆਮਦ* ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਇੱਕ ਤਾਜ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਰਾਜੇ ਦੀ

ਆਮਦ ਤੇ ਤਾਜ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ।[14]

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ, ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ **ਸਾਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ।** ਇਹ "ਸੰਤ" ਕੌਣ ਹਨ? ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἅγιοι (*ਹਾਜੀਓਆਈ*) ਹੈ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ "ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਇਮਾਨਦਾਰ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਆਉਣਗੀਆਂ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਹ ਸਵਰਗਦੂਤ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ? ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵੱਖ ਵੱਖ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਦੋਵਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ, NASB, KJV, ਅਤੇ RSV ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੰਤ," ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ "ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲੋਕਾਂ," ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਪੱਖ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਦਕਿ NIV ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲਾ ਛੱਡਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ," ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲੋਕ" ਜਾਂ "ਸਵਰਗਦੂਤ" ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਦਕਿ ਹੋਰਨਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἅγγελοι (*ਐਨਜੈਲਓਈ*), "ਸਵਰਗਦੂਤ," ਉਸ ਦੇ "ਨਾਲ" ਆਉਣਗੇ (ਮੱਤੀ 25:31; ਮਰਕੁਸ 8:38; 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:7), ਅਤੇ ਜਦਕਿ ਅਕਸਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ "ਪਵਿੱਤਰ" (ਮਰਕੁਸ 8:38; ਲੂਕਾ 9:26) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਭਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੂੰ "ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ ਭੇਦ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਭੇਦ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਠੋਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਵਰਗਦੂਤ ਹੀ ਹਨ। ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਸੰਤਾਂ[15] ਅਤੇ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਚੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਜੇ. ਡਬਲਿਯੁ. ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਅਤੇ ਵਾਏ. ਪੇਂਡਲੀਟਨ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗੁਜ਼ਾਇਸ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।[16] ਆਈ. ਹਾਵਰਡ ਮਾਰਸ਼ਲ ਨੇ ਇੱਥੇ "ਸੰਤਾਂ" ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵੇਖੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "[the] ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਉਸ ਦੀ ਆਮਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਵੇਗਾ।"[17] ਇੱਥੇ *ਹਾਗੀਓਈ* ਦਾ ਅਰਥ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਉਹ "ਸਾਰੇ" ਉਹੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ "ਨਾਲ" ਆਵੇਗੀ, ਜਦਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਤੇ ਕੁਝ ਸੰਤ ਹੁਣ ਵੀ "ਜ਼ਿੰਦਾ" ਹਨ।

ਲਿੰਡਸੇ ਦਾ ਰੈਪਚਰ, ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਆਦਿ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼[18]

ਫਿਰ ਲਿੰਡਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ

"ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ" ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਆਮਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰੈਪਚਰ	ਮਹਾਂ ਸੰਕਟ ਸੱਤ ਸਾਲ	ਮਸੀਹ ਦੀ ਆਮਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ "ਨਾਲ" ਜੋ 7 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ	ਯਿਸੂ ਦੇ 1,000 ਸਾਲਾ ਭੌਤਿਕ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ	ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਰਾਜ "ਇੱਕ ਅਨੰਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਕਦੀ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ" ਪੇਜ 165

ਵਿਲੀਅਮਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ "ਰੈਪਚਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ" ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ:

> ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਇਹ ਹੈ: ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਪਤ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਲੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗਾ (ਜੋ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਵਲ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਪਵੇਗਾ)। ਪਹਿਲੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਰੈਪਚਰ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਟੀਕਰਣ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἁρπάζω (*ਹਾਰਪਾਜ਼ੋ*), ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਤੀਨੀ ਰੂਪ (*ਰਾਪੇਰੇ*) ਤੋਂ "ਰੈਪਚਰ" ਸ਼ਬਦ ਆਇਆ ਹੈ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 4:17 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, "ਅਸੀਂ . . . ਅਚਾਣਕ ਉਠਾਏ ਜਾਵਾਂਗੇ।" ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ . . . । ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਇਤ ਤੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਯਿਸੂ, ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੰਤਾਂ ਸਣੇ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਆਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਆਇਤਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਮਰਕੁਸ 13:27; ਪਰਕਾਸ਼ 11:11), ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ, ਖਾਸਤੌਰ 'ਤੇ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:13, ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।[19]

ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ ਭਾਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ **ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇ** (ਬਲ ਦੇਵੇ, ਸਥਿਰ ਕਰੇ) ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂ ਵੇਲੇ ਉਹ ਮਸੀਹੀ **ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ . . . ਦੇ ਅੱਗੇ** (ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ) **ਨਿਰਦੋਸ਼** (ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਮੁਕਤ) ਅਤੇ **ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿੱਚ** [ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ੁੱਧ, 1 ਯੂਹੰਨਾ 1:7–10] ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣ। ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਤਾਂਘ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਵੇਲੇ "ਨਿਰਦੋਸ਼" ਠਹਿਰਣ।[20]

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਹਫਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 17:1–9)। ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸਨ। ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਗਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੋ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਰਗੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ:

> ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਤੂੰ ਮੇਰਿਆਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਰਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਅਰਥਾਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਹਿਰਦੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।
> ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।
> ਇਸ ਰੱਬੀ ਦਾਤ ਨੂੰ (ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ) ਸਵਾਰਨ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।
> ਇਸ ਰੱਬੀ ਸਰਿਸ਼ਟ ਦੇ ਕੋਲ ਤੇਰਾ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਟੀਚਾ ਹੈ।
> ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਇਸ ਅਥਾਹ ਦਾਤ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਰਹਿ ਸਕਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਛੋਹਾਂ।
> ਜਦ ਮੈਂ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਦਾ ਛਿਛਲਾਪਣ ਅਚੰਭੇ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਿਆਈਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇ।
> ਜੋ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਸਕਣ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਰੱਬੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਦਕਾ ਕੁਲਵੰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ।
> ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਰਾਟ ਟੀਚੇ ਦੇ ਜੋਗ ਬਣਾ। EE

ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣਾ (3:2)

ਆਇਤ 2 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਅਸੀਂ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਜਿਹੜਾ ਸਾਡਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਵੇ।" ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇਹ ਇੱਛਾ ਬੜੀ ਤਕੜੀ ਸੀ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖਰੀ ਉੱਤਰੇ।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪੈਣ (ਆਇਤ 5)। ਇਸ ਕਰਕੇ ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਕੇਵਲ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਭਾਈਆਂ ਦੇ

ਕੋਲ ਘੱਲਿਆ। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉੱਥੇ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸੇਵਕ, ਇੱਕ "ਭਰਾ" ਅਤੇ "ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸੇਵਕ" ਸੀ (ਆਇਤ 2)। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸਟੀਕ ਜਵਾਬ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ "ਤਕੜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਲਈ" ਘੱਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਟੀਚੇ ਕਿਵੇਂ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨੇ ਸਨ? ਬਾਈਬਲ ਵਿਸ਼ੇਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ, ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੱਸਲੀ ਦੇਣ। ਪਰ ਤਸੱਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਕੇਵਲ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਭਨਾਂ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋੜਵੰਦ ਲੋਕ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋੜਵੰਦ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਆਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵਾਂਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੇਈਏ, ਮਤੇ "ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਅਕਾਰਥ" ਹੋ ਜਾਵੇ (ਆਇਤ 5)। EE

ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ (3:1-3)

ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਘੱਲਿਆ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਰਿਯਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਥੇਨੇ ਗਏ ਸਨ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਹ ਬਰਿਯਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਅਥੇਨੇ ਘੱਲਣ (ਰਸੂਲਾਂ 17:15)। ਦਰਅਸਲ ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੀਲਾਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਰਿੰਥ ਨੂੰ ਜਾਣ, ਪਰ ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾ ਸਕਿਆ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲੂਕਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦਾ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਘੱਲਿਆ ਸੀ।

ਰਸੂਲਾਂ 17:15 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਬਰਿਯਾ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਥੇਨੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਸੀਲਾਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਬਰਿਯਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਰਿਯਾ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਆਖਣ ਕਿ ਉਹ ਛੇਤੀ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣ (ਰਸੂਲਾਂ 17:15)। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਥੇਨੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਕੁਰਿੰਥ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ 18:1), ਜਿੱਥੇ ਸੀਲਾਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਤੋਂ ਆਣ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲੇ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ 18:5)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ (ਆਇਤਾਂ 1, 2) ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ

ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਲੂਕਾ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੀ ਅਥੇਨੇ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਵੱਲ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੇਖ ਦੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਇਹ ਗੱਲ ਬਹੁਤੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ।

ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੇ ਅਥੇਨੇ ਪੁੱਜਣ ’ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪੌਲੁਸ ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਵੇਰਵਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤਰਤੀਬ ਸਿਰ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੀਲਾਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥ ਵਿੱਚ ਆਣ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ 18:5)।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਘੱਲਿਆ, ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਘੱਲੇ ਜਾਣ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਕਾਰਨ ਸੀ ਉਹ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸੱਚੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ “ਹੋਰ ਝੱਲ ਨਾ ਸੱਕਿਆ,” ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਝੱਲਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਸੀ ਅਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਾਵਲਾ ਸੀ। ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋੜ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਮਜਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਸੀ।

ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨਾ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਅਜੇ ਨਵੀਂ ਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜੇ ਨਵੇਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਆਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕਰੇ, ਤਕੜਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੇ। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਜਬੂਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ।

ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣਾ। “ਤਸੱਲੀ” ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ παρακαλέω (*ਪਾਰਾਕਾਲੇਓ*) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਤਾਕੀਦ” ਕਰਨਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸੰਕਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੀ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਸੋ, ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਤਾਓ ਦੇ ਹਥੌੜਿਆਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡਰੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਚੰਗੀ

ਲੜਾਈ ਲੜਦੇ ਰਹਿਣ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਕੰਮ "ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਤਾਏ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦਿਵਾਉਣਾ ਹੈ।" ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਤਾਉਂਦਾ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸਤਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। EC

ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਲਈ ਡਰਦਾ ਹੈ (3:5)

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਇਤ 5 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, "ਇਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਝੱਲ ਨਾ ਸੱਕਿਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਭਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਪਰਤਾਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਅਕਾਰਥ ਗਈ ਹੋਵੇ।" ਪੌਲੁਸ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪੈਣ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ "ਨਿਆਣੇ" ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਕ ਦੁੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:12)। ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਾਪਿਆਂ ਵਰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ (2:7, 11), ਪਰ ਉਹ ਅਨਾਥ ਹੋ ਗਏ ਸਨ (2:17)। ਉਹ ਨਿਆਣੇ ਸਨ, ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਤਾਓ ਝੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬੇਮੁੱਖ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਸ "ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲੇ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸ਼ਤਾਨ ਹੈ। ਸ਼ਤਾਨ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਤਾਇਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਸ਼ਤਾਨ ਬੁਕਦੇ ਸ਼ੀਂਹ ਵਾਂਙੁ ਭਾਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਭਈ ਕਿਹ ਨੂੰ ਪਾੜ ਖਾਵਾਂ" (1 ਪਤਰਸ 5:8)। ਸ਼ਤਾਨ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 17:5; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:14)। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨਵੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਣਗੇ।

ਇਹ ਜਾਣਦਿਆਂ ਕਿ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਵੇਗੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ("ਅੱਗੋਂ ਹੀ ਆਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਂ") ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਬਿਪਤਾ ਭੋਗਣੀਆਂ ਹਨ" (ਆਇਤ 4)। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਾਡੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਸਰੀਰਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 16:22; 17:6)। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 15:19)। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਸਤਾਓ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: "ਸੱਭੇ ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਉਮਰ ਕੱਟਣੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੋ ਸਤਾਏ ਜਾਣਗੇ" (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:12)।

ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੈਂਬਰ ਪੌਲੁਸ ਵਰਗੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿੱਤਰਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸੰਕਟ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣਾ ਹੈ। EE

ਜਦੋਂ ਸਤਾਓ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (3:3-5)

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਤਾਓ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਨਵੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਖੂੰਖਾਰ ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਯਹੂਦੀਆਂ, ਵੱਲੋਂ ਘੇਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਮਸੀਹਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੀਸਿਯਾ ਸਤਾਓ ਦੀ ਇਸ ਅੱਗ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਤਾਓ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਬਾਓ ਅਤੇ ਸੰਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ।

ਸਤਾਓ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ "ਥਾਪੇ ਹੋਏ" ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸਤਾਓ ਭੋਗਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਹਮਲੇ ਸਹੇ ਬਿਨਾ ਜੀ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ।

ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਤਾਓ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਭਈ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਗਿਆ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਹੋਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਾਓ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।

ਸਤਾਓ ਸਾਨੂੰ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਨਾ ਕਰੇ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਜੀਉਣ ਦੇ ਪਰਤਾਪੀ ਮਕਸਦ ਤੋਂ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਈਏ। ਆਇਤ 3 ਬਾਰੇ ਰੇਮੰਡ ਸੀ. ਕੇਲਸੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

> ਜਿਸ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ [ਡੋਲ ਜਾਵੋ] ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਹੈ "ਚਾਪਲੂਸੀ ਕਰਨਾ" ਜਾਂ "ਲੱਲੋ-ਪੱਤੋ ਕਰਨਾ" ਜਾਂ "ਪੂੰਛ ਹਿਲਾਉਣਾ।" ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਝੂਠੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਲੱਲੋ-ਪੱਤੋ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ, ਦਿਖਾਵੇ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁੱਤਾ ਪੂੰਛ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਡੋਲ ਨਾ ਦੇਣ।[21]

ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਤਾਓ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਤਾਓ ਤੋਂ ਵੀ ਭਲਾਈ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਜੀਉਣ ਦੇ ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਕਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਾਨ ਬੜੇ ਲੰਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਖਦੇ ਆਏ ਹਨ, "ਤੁਸੀਂ ਮੱਖਣ ਉੱਤੇ ਰਗੜਣ ਨਾਲ ਕੁਹਾੜੀ ਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"

ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਵੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਉੱਤੇ ਸਤਾਓ ਆਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਿੱਧੇ ਹਨ: ਅਸੀਂ ਸਤਾਓ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਭਟਕਾ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਭਲਾਈ ਦੀ ਭਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦ ਵੀ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖੀਏ। EC

ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾ (3:1-8)

ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਜਿੱਤ ਜਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਹਾਦਸਾ ਤੁਰੰਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਮਤੌਰ ’ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੇਂ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਸੀਹੀ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੀ ਸੋਚ, ਸਾਡਾ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਆਧਿਆਏ 3 ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ, ਸੀਲਾਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸਿੱਖਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇੱਸ ਗੱਲ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸਨ ਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਸਨ। ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਐਨੀ ਡੂੰਘੀ ਕਿਉਂ ਸੀ? ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਜ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਵੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 3:1-8 ਵਿਚਲੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਭਾਵ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਤਮਕ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਅਕਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੋ (3:1, 2)। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਹ ਸਾਥੋਂ ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਾਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਵੇਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਨੇੜੇ।

ਰਸੂਲਾਂ 17 ਵਿੱਚ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਵਿਖੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਯਹੂਦੀ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਰਿਯਾ ਤੱਕ ਆ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰਨ। ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਥੇਨੇ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀ ਕਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।

ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਨਗਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ ਭੱਜਿਆ ਪੌਲੁਸ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ

ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਲੈ ਕਿ ਚਿੰਤਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗੀ ਕਾਮੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਣ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੀ ਨਵੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਲਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਗਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਵਿਰੋਧ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਇਹ ਸਿਆਣ ਕੇ, ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸੰਗੀ ਕਾਮਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵੀ ਸੰਗੀ ਕਾਮਾ ਸੀ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਵਿੱਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਿਸ ਘੱਲਿਆ ਕਿ ਉਹ "ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਵੇ" (3:1, 2)। ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ, ਇੱਕ ਭਰਾ ਵਾਂਗ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਆਤਮਕ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰੇਗਾ। ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:20 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦਸੱਦਾ ਹੈ, "ਜੋ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾ" ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕੇਵਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੱਤਰਾਂ, ਨਿੱਜੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਲਣ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪੱਤਰ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਔਖੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦੇ ਮੁੱਲਵਾਨ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਸੀਸ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਸੀਸ ਹੈ ਕਿ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੱਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਕ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ! ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਸੀਸ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਉਣ ਪਰ ਬਾਕੀ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਨੇਹੇ ਘੱਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪ ਵੀ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ!

ਵਿਰੋਧ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦਿਓ (3:3, 4)। ਜਦੋਂ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ, ਸੀਲਾਸ ਅਤੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਿੱਖਿਆ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਸਤਾਓ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਚੇਤੇ ਕਰਵਾਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ (3:3, 4)।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਦੱਸਣਾ

ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਤਾਕਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਉਹ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਹਮਲੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਮਖੌਲ, ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ, ਸਰੀਰਕ ਤਾੜਨਾ, ਦੋਸ਼, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਲਈ "ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ" ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਚੁਣੌਤੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਸਿਆਣ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਤਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੱਧ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸ਼ਤਾਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਬਾਓ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਕੜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 2 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬਜਾਇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ (2:4)। ਮਸੀਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਨਾ ਕਰਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਦਿਲ-ਖਿੱਚਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸੱਚਾ ਉਦਾਹਰਣ ਯਿਸੂ ਹੈ।

ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਕਰੋ (3:5)। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਕੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਕ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਭਲਿਆਈ।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨਵੇਂ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਸੋਚ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਝੱਲ ਨਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਗਾਂਹ ਕਿਵੇਂ ਵਧ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਕ ਦਸ਼ਾ ਦੀ ਸਟੀਕ ਖ਼ਬਰ ਉਸ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ!

ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੋਰਨਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਹਾਲਚਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਵੱਡੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸੰਗੀ ਮਸੀਹੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਣ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਿਲੇਗਾ!

ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ (3:6–8)। ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਈ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਛਪੇ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਭ

ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਆਤਮਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ—ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਖ਼ਬਰ! ਭਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਸੀ! ਇਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗੀ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਤਾਓ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੜੀ ਤਸੱਲੀ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਸੀ।

ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤਸੱਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਗੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੋਗ, ਤਣਾਓ ਅਤੇ ਦਬਾਓ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਖੀ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਔਖੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਘਾਟ ਇਕੱਲਾਪਣ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ’ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਰੋ-ਤਾਜ਼ਗੀ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਉਤਪਾਦਕ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮਸੀਹੀ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਵੱਡਮੁੱਲੇ ਜੀਵਨ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਤਕੜੀ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਦੂਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਨਾ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗੀ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰਿਆ ਸੀ! ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਪੈ ਗਈ ਹੈ” (3:8)। ਇਹ ਅਸਲੀ “ਜੀਉਣਾ” ਹੈ: ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਸ਼ਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਨੇ ਤਕੜੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ! ਕੀ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਤਕੜਾਈ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਸਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਲੋਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਲੋਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ!

ਸਿੱਟਾ। ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਅਲਗਾਵ, ਇਕੱਲੇਪਣ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ। ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਨਾ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਾਪਿਸ ਘੱਲੀ।

ਅਲਗਾਵ, ਇਕੱਲੇਪਣ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮਨੁੱਖੀ

ਔਖਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਈਏ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਾਲਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਲਗਾਵ ਵੇਲੇ ਵੀ। ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਪਤਾ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਸਾਂਝੀ ਕਰੀਏ। TP

ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣਾ (3:6-10)

ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਖ਼ਬਰ ਲਿਆਇਆ ਸੀ (3:6–10)? ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ "ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨ" ਰਹੇਗੀ। ਪੌਲੁਸ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਖ ਸਕੇ।

ਜਦੋਂ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਉਪਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਸੂਲ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।

ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ। ਪੌਲੁਸ ਬੜੀ ਬੇਤਾਬੀ ਨਾਲ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਬਾਰੇ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣੇ। ਜਦ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੇਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਰੱਖ ਕੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ।

ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਲੋਕ ਸਤਾਓ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਦੀ "ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਪੈ ਗਈ।"

ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੌਖਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ, ਖਾਸਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ: ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰੋ, ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੋ। EC

ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਬਲ ਵਿੱਚ ਤਸੱਲੀ ਭਾਲਣਾ (3:6-13)

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਤਕੜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ (ਆਇਤ 7)।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਯੂਨਾਨ ਵਿਚਲੇ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੋਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ 17; 18), ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਤਦ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ ਜਦ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀ "ਨਿਹਚਾ," "ਪ੍ਰੇਮ," ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲਗੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਲਿਆਇਆ (ਆਇਤ 6)।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਅਨੰਦ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਆਤਮਕ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣਾ ਮਨ "ਉਤਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠਾ ਹੈ" (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:1)। ਉਸ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ।

ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ (ਆਇਤ 9)। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ "[ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ] ਦਰਸ਼ਣ" ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ "[ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ] ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰ" ਸਕੇ (ਆਇਤ 10)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ "ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ" ਵਿੱਚ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣ (ਆਇਤ 12)। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ "ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇ" ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਉਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ (ਆਇਤ 13)।

ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਆਤਮਕ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ, ਉਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੀ ਆਤਮਕ ਤਰੱਕੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਪਾਏ ਜਾਣ। EE

ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਲਈ ਅਨੰਦਤ ਹੋਣਾ (3:9, 10)

ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਭਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ? ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਲਈ ਸ਼ਲਾਘਾ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਈਬਲ ਅਧਾਰਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਾਹਮਣੇ ਅਨੰਦਤ ਹੋਣਾ। ਕਿਸੇ ਮਸੀਹੀ ਲਈ ਆਪਣਿਆਂ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਭਾਵਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣਾ।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਨਹੀਂ ਦੇ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਖੇ ਕਿਹੜੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੀਏ?"

ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਧੰਨਵਾਦ ਦਰਅਸਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਅਸੀਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ

ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। "ਦੇਈਏ" ਸ਼ਬਦ ਦੂਹਰੀ ਸੰਯੁਕਤ ਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਅਸੀਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕ ਅਨੰਦਤ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਧੰਨਵਾਦ ਵੀ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਬਦ ਮੁੱਕ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੇਵਲ ਅਨੰਦ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਅਸੀਸਾਂ ਮੰਗੀਆਂ।

ਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਹਨ। ਜਿਹੜਾ ਬੰਨ੍ਹ ਸਾਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦਿਆਂ ਸਭਨਾਂ ਬੰਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜਬੂਤ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਸੁਭਾਵਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਦੋ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਦਿਨ ਅਤਯੰਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਉਹ ὑπερεκπερισσοῦ (*ਹੁਪਰ-ਐਕਪੇਰਿਸੋਉ*) ਹੈ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਆਇਤ 10 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਅਤਯੰਤ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ 5:13 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਬਹੁਤਾ ਹੀ" ਹੋਇਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:20 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਅੱਤ ਵਧੀਕ" ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ *ਸੱਚਮੁੱਚ* ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ, ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਇਹ ਚਾਹਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਪਰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ।

ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਉੱਤੇ ਰਸੂਲੀ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਪਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸਾਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਤਮਕ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਰਹੀਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਾਧਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਤਮਕ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਸਕੀਏ। ਕੀ

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਿੱਚ ਵਧਣਾ (3:9-13)

ਨਵੇਂ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਅਥੇਨੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਉਹ ਸਤਾਓ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਕਿ ਆਏ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆ ਕੀ ਸੀ? ਉਹ ਧੰਨਵਾਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਧੰਨਵਾਦ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ਸੰਵਾਰਿਆ ਜਾ ਕੇ ਅਜਿਹੀ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਜਿਹੜੀ ਜੀਵਨਭਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਨਾ ਕੇਵਲ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਟੀਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੇ।

ਜਦ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਮਸੀਹਤ ਦੇ ਇਸ ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਸੰਗੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਮਸੀਹਤ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ?

ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ (3:9, 10)। ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਪੱਕੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਕਿ ਬਾਲਕ ਮਸੀਹੀ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ: "ਉਸ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਲਈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਰਨ ਅਨੰਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਖੇ ਕਿਹੜੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੀਏ" (3:9)।

ਪੌਲੁਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਥਾਨਕ ਧਰਮ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਲੋਕ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸ ਚੋਣ ਦਾ ਅਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿੱਤਰਤਾ, ਨੌਕਰੀ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਵੇਖ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਰਪਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਤਕੜੇ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ।

ਜਦ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਅਸੀਸਾਂ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ

ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ਬਦ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: "ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਹਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਇਹੋ ਇੱਛਿਆ ਹੈ" (5:17, 18)। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੰਨਵਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹੇ!

ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਓ (3:10)। ਪੌਲੁਸ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੀ ਬੀਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਲਈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਧੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹ ਰੋਜਾਨਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਾਟ ਨੂੰ "ਪੂਰਾ" ਕਰ ਸਕੇ (3:10)।

ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਕ ਵਾਧੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਾਧਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਨਿੱਜੀ ਯਾਤਰਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਮਿਲਣ ਤੱਕ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੱਤਰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸਾਧਨ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇ (3:11)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਬਹੁਤ ਤੀਬਰ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਹੱਥ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵੇਗਾ: "ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪ ਰਾਹ ਕੱਢ ਦੇਵੇ" (3:11)। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੋਰਨਾ ਅਵਸਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦਾਂ ਦੀ ਬਜਾਇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਏ। ਯਾਕੂਬ 4:15 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, "ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਯਾ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ।" ਸਾਡੀ ਸੋਚ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਕੰਮਕਾਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰੇਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੇਮ (3:12)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਭਰੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਉੱਮੜੇ! ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ (3:6–9)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ (4:9, 10)। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ

ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣ (3:12)। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਟੁੱਟ ਅੰਗ ਹੈ! ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਥਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ!

ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉੱਤੇ ਬਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵੰਡਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ" (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:16)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਵਰਗਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ: "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਅਰਥਾਤ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਤਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤੋਂ ਸਭ ਜਾਣਨਗੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਚੇਲੇ ਹੋ" (ਯੂਹੰਨਾ 13:34, 35)।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਝਲਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਸਾਨੂੰ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ! ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਅੰਗ ਵਜੋਂ ਸਿਖਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁੱਧ ਬਣੋ (3:13)। ਆਇਤ 13 ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਦੇ ਉੱਮੜਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਗਲਤ ਮੰਤਵ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਮੰਤਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੇਤੇ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ "ਸਾਡਿਆਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਤਾਉਂਦਾ ਹੈ" (2:4)। ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਮਾਫੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਭਰੇ ਰਹਿਣ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਤੁਹਾਡਿਆਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰੇ ਭਈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਸਾਰਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਸਣੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਵੋ।"

ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ! ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਹੈ (1:10)। ਇਹ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਨੰਦਮਈ ਆਸ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਅੰਗ ਹੈ (2:19, 20)।

ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਸਦਕਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਾਂ, "ਕਿਉਂਕਿ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ" (ਰੋਮੀਆਂ 3:23)। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ: "ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਜੇਹਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟਤਾਈ ਤੋਂ ਪਰਸੰਨ ਹੋਵੇਂ, ਬਦੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦੀ" (ਜ਼ਬੂਰ 5:4)।

ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਯਿਸੂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਈਏ: "ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ

ਪਾਪ ਦਾ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਾਡੀ ਖ਼ਾਤਰ ਪਾਪ ਠਹਿਰਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਧਰਮ ਬਣੀਏ।" (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:21)। ਕੇਵਲ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਵਾਂਗ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਈਏ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਿਆਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕਰੇ।

ਸਿੱਟਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਾਵੁਕ ਲੇਖ ਦੀ ਸ਼ਾਇਦ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ, ਸਭਨਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਬਾਰਕ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਆਪਣੀ ਚਾਹਤ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ! ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਬਣਾ ਲਈਏ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਈਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਮਿਲੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ 3:9–13 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਲਾਗੂ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਲਿਆਵੇਗਾ! ਇਸ ਤੋਂ ਹਿਰਦੇ ਭਾਵੁਕ ਹੋਣਗੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਵਿਹਾਰ ਬਦਲਣਗੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ। TP

ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤਾਗੀਦ ਕਰਨਾ (3:11-13)

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਵੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਜਾ ਸਕੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਚਾਹਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ। ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸੀ ਗਈ ਉਸ ਦੀ ਚਾਹਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੀ ਚਾਹਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਧਣ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਹੋਣ। ਪੌਲੁਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੇ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਸਭਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਵਧਣ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਬਾਕੀ ਸਭਨਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿੱਚ ਤਕੜੇ ਹੋਣ। ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਵਧਣ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਕੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ।

ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ। ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਪੌਲੁਸ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਹੋ ਜਾਈਏ। ਅਸੀਂ ਨਿਹਕਲੰਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਪਰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਦੋਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਮੰਤਵਾਂ

ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਾਹਤ ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਸੀ! ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਰਥਕ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਤ ਚਾਹਤ ਸੀ। ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਚਾਹਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ। EC

"ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ" (3:1-10)

ਰੋਮੀਆਂ 10:17 ਆਖਦਾ ਹੈ, "ਸੋ ਪਰਤੀਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਸੁਣਨਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ਉਹ ਸੁਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:3, 4 ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ ਸੀ ". . . ਜੋ ਮਸੀਹ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੋਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੱਬਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੀਜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਜੀ ਉੱਠਿਆ।" ਇਹ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਲਿਆਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਬੰਦ, 3:1–10, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਗੁਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਨਿਹਚਾ (3:1, 2)। ਪਹਿਲਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨਿੱਜੀ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ "ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। (ਆਇਤਾਂ 2, 5, 6, 7, 10)। ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਤਕੜੀ ਹੋਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ "ਇਹ" ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਆਖਰੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਪੂਰਣ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:12 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, "ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹ ਦੀ ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨਤ ਦੀ ਉਸ ਦਿਨ ਤੀਕ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਨ੍ਹਾਂ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਘੱਲੇ ਗਏ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਅਰੰਭ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਹਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ? ਹਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈ। ਵਚਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 6:3)। ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ? ਹਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੱਚੇ ਅਰਾਧਕਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨਗੇ (ਯੂਹੰਨਾ 4:24)। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਭ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੁਤਵ ਸਦਕਾ ਵਚਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਨੇਮ ਹੈ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਰੋਮੀਆਂ 10:17 ਆਖਦਾ ਹੈ, "ਸੋ ਪਰਤੀਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਸੁਣਨਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਨਾ ਕੇਵਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਕੜੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਨਿਰਬਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਨਾਲ

ਆਪਣਾ ਸੰਪਰਕ—ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੰਪਰਕ—ਤੋੜ ਲਓ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਵਧੇ ਅਤੇ ਤਕੜੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਰੋਜਾਨਾ ਸਮਾਂ ਕੱਢ ਕੇ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਸੋਮੇ ਕੋਲ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਸੁਝਾਓ ਦਿਆਂਗਾ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪੂਰਬਕ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਬੜੇ ਸਾਫ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ: "ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਾਹਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਖਾਏ ਜੋ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਗਏ, ਪਰ ਏਹ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜਿਹੜਾ ਹੈ ਉਹ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਨਾਲੇ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਜੀਉਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ" (ਯੂਹੰਨਾ 20:30, 31)। ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਚਮਤਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੇ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕੇਵਲ ਚੋਣਵੇਂ ਚਮਤਕਾਰ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਹਚਾ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਾਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਕਰਵਾਉਣਾ ਸੀ।

ਪਰਖੀ ਹੋਈ ਨਿਹਚਾ (3:3–10)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਆਖੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਪਰਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਹਚਾ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ 1 ਵਿੱਚ ASV ਨੇ "ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪਰਖ" ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ KJV ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਧੀਰਜ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

ਪੌਲੁਸ ਨੇ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3 ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ,

> ਤਾਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਪਤਾਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਡੋਲ ਨਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਈ ਅਸੀਂ ਇਸੇ ਲਈ ਥਾਪੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਸਗੋਂ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਹੀ ਆਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਬਿਪਤਾ ਭੋਗਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੋਈਓ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਹੋ (ਆਇਤਾਂ 3, 4)।

ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਤਾਇਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪਰਖ ਕਸ਼ਟਾਂ ਅਤੇ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਤਾਇਆ ਜਾਂ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਖ, ਭਾਵੇਂ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਹੀ ਸਮਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਆਇਤ 3 ਬਿਪਤਾ ਲਈ "ਥਾਪੇ ਜਾਣ" ਬਾਰੇ ਆਖਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਬਿਪਤਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਸਾਡਾ ਸੰਸਾਰ ਤਾਸ਼ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਵਾਂਗ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਕਟ ਦੀ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਦੇਗ ਵਿੱਚ ਉੱਬਲਦਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਲੋੜ ਹੈ।

ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪਰਖ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਗੀਤ ਵੀ ਤਾਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, "ਓ ਉਹ ਨਿਹਚਾ ਜਿਹੜੀ ਪਿਛਾਂਹ ਨਹੀਂ ਹਟੇਗੀ।" ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਦਿਨ ਦੇ ਉਜਾਲੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕਰ ਲਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਆਖੀਏ, "ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ

ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"

ਨਿਹਚਾ ਜਿਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ (3:6)। ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ, ਪਰਖੀ ਹੋਈ ਨਿਹਚਾ ਬਾਰੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3 ਦੀਆਂ ਇਹ ਦਸ ਆਇਤਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਿਆ ਸੀ, "ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਧੁੰਮ . . . ਪਈ ਹੈ" (1:8)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਸ ਭਾਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਤੁਰ੍ਹੀ ਫੂਕੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਬਿਜਲੀ ਗੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਚਨ ਦੀ "ਧੁੰਮ ਪਈ" ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਲ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸੁਫਨਿਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਥਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਸੁਫਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਜੁੜਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਥਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਦਰਸ਼ਣ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਲੇਰੀ ਵੀ ਜੁੜਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੁਫਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵੀ ਜੁੜਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਿਹਚਾ, ਜਿਹੜੀ ਜੀਉਂਦੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੰਡੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:13 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ". . . ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਈ ਮੈਂ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਇਸ ਲਈ ਬੋਲਿਆ ਸੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਵੀ ਹਾਂ।"

ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:1 ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ ਪਾਪ "ਫਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ" ਉਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, "ਆਓ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਹਰੇਕ ਭਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਪ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਫਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰੇ ਸੁੱਟ ਕੇ ਉਸ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਸਬਰ ਨਾਲ ਦੌੜੀਏ।" ਆਓ ਅਸੀਂ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਨੂੰ ਪਰੇ ਸੁੱਟ ਦੇਈਏ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਹਰੇਕ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸੰਦੇਹ ਨੂੰ ਪਰੇ ਸੁੱਟ ਦੇਈਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਸ਼ੰਕਾ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ 'ਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਉਸ ਭਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇ ਸੁੱਟ ਦੇਈਏ ਜਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਡੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਓ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਸ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਦੌੜੀਏ ਜਿਹੜੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਾਲ ਆਖੀਏ, "ਮੈਂ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਇਸ ਲਈ ਬੋਲਿਆ।"

ਸਿੱਟਾ। ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਨਿੱਜੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਖੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਤਕੜਾ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ, ਦਿਲੇਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਫਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਭਨਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣਗੇ? ਕੀ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਫੜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਵਿੱਚ ਉਜਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ? AM

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

[1]ਆਰ. ਸੀ. ਐਚ. ਲੇਂਸਕੀ, *ਦ ਇੰਟਰਪਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸੇਂਟ ਪੌਲਜ਼ ਅਪਿਸਲ ਟੂ ਦ ਕੋਲੋਸ਼ਿਅਨਸ, ਟੂ ਦ ਥੈੱਸਾਲੋਨੀਅਨਸ, ਟੂ ਤਿਮੋਥੀ, ਟੂ ਟਾਈਟਸ ਐਂਡ ਟੂ ਫਿਲੇਮੋਨ* (ਕੋਲੰਬਸ, ਓਹਾਯੋ: ਲੂਥਰਨ ਬੁੱਕ ਕਨਸਰਨ, 1937; ਪੁਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਮਿਨਿਆਪੋਲਿਸ: ਔਗਸਬਰਗ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਉਸ, 1961), 281. [2]ਵਾਲਟਰ ਬਾਵਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸਿਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ,* ਤੀਜਾ ਸੰਸਕਰਨ, ਸੋਧਿਆ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਫ੍ਰੈਡਰਿਕ ਡਬਲਿਯੂ. ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨਿਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈਸ, 2000), 520–21. [3]ਬ੍ਰੂਸ ਐਮ. ਮੈਟਜ਼ਗਰ, *ਏ ਟੈਕਚੁਅਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ ਆਨ ਦ ਗ੍ਰੀਕ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ: ਏ ਕੰਪੈਨਿਅਨ ਵੌਲੁਯਮ ਟੂ ਦ ਯੁਨਾਇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਗ੍ਰੀਕ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਥਰਡ ਐਡੀਸ਼ਨ* (ਨਿਉਂ ਯੋਰਕ: ਯੁਨਾਇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼, 1971), 631. [4]ਡੇਵਿਡ ਜੇ. ਵਿਲੀਅਮਸ, *1 ਐਂਡ 2 ਥੈੱਸਾਲੋਨਿਅਨਸ,* ਨਿਉ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਬਿਬਲਿਕਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ: ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਸੀਰੀਜ਼, ਜਿਲਦ 12 (ਪੀਬੌਡੀ, ਮਾਸੇਚਿਯੁਸੇਟਸ: ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1992), 58. [5]ਬਾਵਰ, 402. [6]ਲਿਓਨ ਮੋਰਿਸ, *ਦ ਫਰਸਟ ਐਂਡ ਸੈਕਿੰਡ ਅਪਿਸਲ ਟੂ ਦ ਥੈੱਸਾਲੋਨਿਅਨਸ,* ਦ ਨਿਉ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ ਆਨ ਦ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੰਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1959), 101. [7]ਜੌਰਜ ਬ੍ਰਾਮਨ, "ਐਕਜ਼ੋਰਟ" ਇਨ *ਦ ਨਿਉ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਥਿਓਲੋਜੀ,* ਸੰਪਾਦਨ ਕੋਲਿਨ ਬ੍ਰਾਉਨ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜ਼ੋਂਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਉਸ, 1975), 1:570. [8]ਮੋਰਿਸ, 106–7. [9]ਵਿਲੀਅਮਸ, 63. [10]ਉਪਰੋਕਤ, 64.

[11]ਏ. ਟੀ. ਰੋਬਰਟਸਨ, *ਦੀ ਅਪਿਸਲਸ ਆਫ ਪੌਲ,* ਜਿਲਦ 4, *ਵਰਡ ਪਿਕਚਰ ਇਨ ਦ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਨੈਸ਼ਵਿਲ: ਬ੍ਰੌਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1931), 26–27. [12]ਉਪਰੋਕਤ, 27. [13]ਵਿਲੀਅਮਸ, 66. [14]ਮੋਰਿਸ, 96–97. [15]ਉਪਰੋਕਤ, 115. [16]ਜੇ. ਡਬਲਿਯੂ. ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਅਤੇ ਫਿਲਿਪ ਵਾਈ. ਪੈਂਡਲਟਨ, *ਥੈੱਸਾਲੋਨਿਅਨ, ਕੋਰਿੰਥਿਅੰਸ, ਗਲੇਸ਼ਿਅੰਸ ਐਂਡ ਰੋਮਨਸ,* ਦ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ (ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ, ਓਹਾਯੋ: ਸਟੈਂਡਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ, 1916), 14. [17]ਆਈ. ਹਾਵਰਡ ਮਾਰਸ਼ਲ, *1 ਐਂਡ 2 ਥੈੱਸਾਲੋਨੀਅਨਸ,* ਦ ਨਿਉ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੰਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1983), 102. [18]ਹਾਲ ਲਿੰਡਸੇ, *ਦ ਲੇਟ ਗ੍ਰੇਟ ਪਲੈਨੇਟ ਅਰਥ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜ਼ੋਂਡਰਵਨ, 1970), 125–31, 159–65. [19]ਵਿਲੀਅਮਸ, 68. ਰੈਪਚਰ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਨਾਵਾਂ (ਪ੍ਰੀ-, ਮਿਡ- ਜਾਂ ਪੋਸਟ-) ਬਾਰੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਆਰ. ਰਾਈਟਰ, ਪੀ. ਫੇਨਬਰਗ, ਜੀ. ਆਰਚਰ, ਅਤੇ ਡੀ. ਮੂ, *ਦ ਰੈਪਚਰ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਅਕੈਡਮਿਕ, 1984)। [20]ਯੁਨਾਇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦਾ ਮੂਲ ਪਾਠ ਹੁਣ "ਆਮੀਨ" ਨੂੰ ਆਇਤ 13 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰੈਕਟਾਂ ਵਿੱਚ C ਰੇਟਿੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਾਈਨਾਈਟਿਕਸ, ਅਲੈਕਸੈਂਡ੍ਰਿਨਸ, ਅਤੇ ਬੇਜ਼ਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਗੋ ਮੈੱਕੋਰਡ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (*ਮੈੱਕੋਰਡਸ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਆਫ ਦ ਐਵਰਲਾਸਟਿੰਗ ਗਾਸਪਲ*)। ਵੇਖੋ *ਦ ਗ੍ਰੀਕ ਨਿਉ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ,* ਚੌਥਾ ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਨ, ਸੰਪਾਦਨ ਬਾਰਬਰਾ ਐਲੇਂਡ, ਕਰਟ ਐਲੇਂਡ, ਜੋਹਾਨੇਸ ਕਾਰਾਵਿਡੋਪੋਲੋਸ, ਕਾਰਲੋ ਐਮ. ਮਾਰਟਿਨੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰੂਸ ਐਮ. ਮੈਟਜ਼ਗਰ (ਸਟੱਟਗਰਟ: ਯੁਨਾਇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼, 1998)।

[21]ਰੇਮੰਡ ਸੀ. ਕੇਲਸੀ, *ਦ ਲੈਟਰਸ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦ ਥੈੱਸਾਲੋਨਿਅਨਸ,* ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ, ਜਿਲਦ 13 (ਔਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਆਰ. ਬੀ. ਸਵੀਟ ਕੰਪਨੀ, 1968), 66.